

Skrivelse af 15de September 1851 (i Utsings Reskriptsamling) og 6te April 1867 (Dep. Tid. for f. N. Side 483), ingen Indflydelse paa Afgjørelsen af, hvilken Kommune der skal anses som Barnets Fødested. For at tydeliggøre, at denne Regel, som det formentlig ikke fra Kommissionens Side har været tilsigtet at forandre, fremdeles skal gjælde, har man i Begyndelsen af § 20 ombyttet Udtrykket „uægte Børn“ med „udenfor Ægtefæls fødte Børn“.

Ligesom man i § 22 maa foretrække at give Bestemmelsen saaledes, at Sognepræsterne skulle gøre Indberetning til Fattigvæsenet om alle forefaldende Fødsler, hvilket Paabud ikke antages at ville paabyde de nævnte Embedsmænd noget uforholdsmæssigt Arbejde og derhos for saavidt skønnes at være nødvendigt, som det neppe altid kan forudsættes at ville være saa at sige notorisk, om ægte Børn ere fødte under saadanne Forhold, at de skulle betragtes som værende fødte udenfor det virkelige Fødested, saaledes har man ved denne § et heller kunnet slutte sig til Kommissionens Indstilling om, at Undlæse af Notering i Kommunens Kirkebøger skulde bevirke, at Barnets virkelige Fødested stedse bliver at anse som dets Forsørgelsessted. Det ses ikke, at der kan være Grund til at paabyde, at en Kommune skal lide under, at en den som saadan uvedkommende Person har gjort sig skyldig i en Forsømmelse, og en Henviisning til et privatretligt Søgmaal mod den Paagældende kan dels neppe være tilstrækkelig, i hvilken Henseende man særlig skal henlede Opmærksomheden paa, at den Kommunen tilføjede Skade, med hvis Indtræden der først vil foreligge. Søgmaalsgrund, som oftest ikke vil vise sig, forinden efter Forløbet af et længere Tidsrum, og maa dels betragtes som uforenelig med Forholdets Vækkelse, se herom det nedenfor ved Lovforslagets § 43 Bemærkede.

I § 25 har man tilføjet en Bestemmelse om Forsørgelsen af udlændiske Kvinder, der blive gifte med her i Landet bosatte Danske, hvorhos man skal bemærke, at det ikke skønnes at være nødvendigt at optage nogen særlig Bestemmelse om Forsørgelsen af Udlændinge, indtil de kunne hjemsendes, idet det

følger af sig selv, at Omkostningerne herved maa afholdes efter Lovforslagets § 29, der i det Hele stemmer med Kommissionens Forslag, dog at Reglen om Afholdelsen af den Andel af de i Sen omhandlede Omkostninger, som ikke falder Dpholdskommunen til Byrde, er affattet i Overensstemmelse med, hvad der er foreslaet i et andet til Forelæggelse for Rigsdagen i dens indeværende Samling, bestemt Lovudkast angaaende Udredelsen af forskellige Amts- og Kjøbstadkommunerne paahvilende Udgifter, ligesom der ogsaa til Paragrafen er føjet den fornødne Bestemmelse om Forsørgelsen af saadanne Personer, der hjemsendes fra Udlandet, uden at det kan oplyses, i hvilken Kommune her i Landet de maa anses forsørgelsesberettigede.

Ved Fastsættelsen af Overgangsbestemmelserne i § 27 har man anset det rettest ikke at skjelne mellem fast og midlertidig Understøttelse, en Modsatning, hvis Paavisning er forbunden med Vanstueligheder, der ikke lade sig fjerne, og hvis Bestemmelse gennem administrative Afgjørelser ikke vil kunne ske efter saa ensartede Regler, at Vilkaarlighed kan undgaas. Det synes ogsaa følgerigtigt at burde fastsættes, at den Understøttelse, der alt er begyndt, naar den ny Lov træder i Kraft, medfører Anvendelsen af de hidtil gjældende Regler, saalange Trængslen vedvarer, uden Hensyn til, om den mulig senere maatte antage større Omfang, og at derimod ny Træng behandles efter den ny Lovs Regler.

Til Kapitel III.

Idet man ikke har kunnet slutte sig til Kommissionen med Hensyn til dens Forslag til en Lov om fri Fattigforsørgelse og dens Forudsætning om, at det fri Fattigvæsen vil noa en saadan Udvikling, at det offentlige Fattigvæsens Forsørgelse kan indskrænkes til de Personer, der ikke bør understøttes af det fri Fattigvæsen, har man som Følge heraf heller ikke kunnet gaa ind paa at give noget Paabud om, at det offentlige Fattigvæsens Forsørgelse af Trængende udelukkende skal ske gennem Forsørgelses- og Arbejdsanstalter. Man er derhos gaaet ud fra,